

A „Tiszatáj” szerkesztőségének*

Szeged

A „Tiszatáj” 1954. júniusi számában Sz(abolcsi) G(ábor)nak „Egy elfelejtett József Attila-vers” címen közölt megjegyzéseihez óhajtom itt észrevételeimet megtenni.

A vershez és a hozzáfűzött megjegyzésekhez általában nincs semmi észrevételem. Különvéleményem e megjegyzéseknek csupáncsak egyetlen mondatáról van: „A vers önmagában nem túlságosan jelentős, játékos mondóka...”

Nem ismerem személyesen Döncikét, de a versikéből világos, hogy anyagiilag jólszituált szülőknél gyűgöngőkorban lévő helyes és boldog kislánya, aki „Húsz esztendő, recece”, nagyon kellemesen, szinte észrevétlenül elmúló húsz esztendő után „asszony lesz”, férjhez megy. Nem így a másik, a távollevő, — ki tudja hol —, akit majd csak nyáron lát az apja. Ez — apja nem lehet valami jómódú ember, talán kubikos, talán aratómunkás, aki télen valami városban kerésné az ennyivalót a családjá számára —, ez nem megy férjhez húsz év múlva, mint Döncike: „Lány marad a lányom.” És — mivel a természet törvényei gyakran kerülnek összeütközésbe a társadalom törvényeivel — leányvolta dacára:

„Neki is lesz picike,
Épen, mint a Döncike”

amely picikét rossz anyagi helyzete miatt nem tudja majd eltartani másképp, mint anyatejének áruba bocsátásával: „Dajka lesz a lányom”. Hogy lányát e sorstól megmentse, hazamegy és

„Gügyü, most még picike,
Mégfujtom a nyáron.”

Ez a vers játékos formába öltöztetett tragikus „mondókája” egy Horthy-korszakban nincstelen apának.

József Attila életművének. Sz. G. által feltárt eme kis pontja sokkal jelentősebb, mint amilyennek azt ő maga feltűntette.

Ha valakinek meggyőzőbb ellenvéleménye lenne ebben a kérdésben, kérem, közöljék azt velem valamilyen módon.

Teljes tisztelettel olvasójuk
Gottlieb Sándor
Hadassim, Izrael.
Doar: Tel Aviv Sak naul.

* A fenti levelet Izraelből hozta a posta. Közreadjuk teljes terjedelmében. Írójának felvetett problémái érdekesek, ha vitások is. (Szerk.)